

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobců: a) J. V., b) M. V.**, zastoupených JUDr. Petrem Šádou, advokátem, se sídlem Bartolomějská 87, Pardubice, proti **žalovanému: Katastrální úřad pro Středočeský kraj**, se sídlem Pod Sídlištěm 9, Praha 8, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2005, č. j. 44 Ca 75/2004 - 43,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Kasační stížnosti podanou v zákonné lhůtě se žalobci (dále jen „stěžovatelé“) domáhají zrušení rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 44 Ca 74/2004 - 43 ze dne 18. 1. 2005, jímž byla zamítnuta jejich žaloba proti nečinnosti žalovaného Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj (jenž je od 1. 1. 2004 – srov. zákon č. 175/2003 Sb., kterým se mění zákon č. 359/1992 Sb., o zeměměřičských a katastrálních orgánech, ve znění pozdějších předpisů, čl. II. bod č. 2. - správním orgánem, na něhož přešla působnost správního orgánu, o jehož nečinnost se mělo původně jednat, tedy Katastrálního úřadu v Nymburku). Krajský soud vyšel z názoru, že se nejedná o případ nečinnosti správního orgánu, neboť správní orgán příslušný k vydání rozhodnutí o povolení vkladu práva do katastru nemovitostí z důvodu podané žaloby o určení vlastnictví k převáděným nemovitostem správní řízení přerušil, a to za situace, kdy na posouzení předběžné otázky o vlastnictví k dotčeným nemovitostem závisí rozhodnutí o vkladu práva do katastru nemovitostí. V postupu žalovaného (jeho

právního předchůdce) krajský soud neshledal nečinnost, a proto jako nedůvodnou žalobu zamítl.

Proti tomuto rozsudku stěžovatelé v kasační stížnosti namítají důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“); krajský soud podle jejich názoru nesprávně posoudil důvodnost aplikace § 29 odst. 1 správního řádu účinného v době, kdy žalovaný přerušil správní řízení. Ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, stanoví, jaké okolnosti katastrální úřad zkoumá v řízení o povolení vkladu; zápis poznámky podle § 9 odst. 1 písm. b) cit. zákona nijak nezasahuje do povinnosti katastrálního úřadu rozhodnout o povolení vkladu (§ 5 odst. 2 část věty před středníkem cit. zákona). S vyznačením poznámky cit. zákon nespojuje žádné podmínky ani omezení, jež by měly ovlivnit povinnost rozhodnout o vkladu vlastnického práva. Ani z ustanovení zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon) nelze dovodit, že by vyznačení poznámky (§ 5 odst. 3 písm. c/ cit. katastrálního zákona) bylo spojeno s nějakými podmínkami či omezeními. Poznámkou se podle § 14 odst. 3 zákona č. 265/1992 Sb., rozumí skutečnosti, které nemají vliv na vznik, změnu nebo zánik práva. Zápis poznámky v katastru tedy podle stěžovatelů nemůže vyvolat žádné pochybnosti správního orgánu příslušného k rozhodnutí o vkladu práva, které by jej mohly vést k přerušení řízení o vkladu práva. Stěžovatelé tu rovněž poukazují na § 27a katastrálního zákona, podle něhož je správní řád předpisem subsidiárním vůči katastrálnímu zákonu – poněvadž s vyznačením poznámky nejsou spojovány žádné právní důsledky, mají stěžovatelé za to, že nebyl důvod k postupu podle § 29 odst. 1 správního řádu, tedy k přerušení řízení. Stěžovatelé namítají porušení principu právní jistoty a práva na spravedlivý proces podle ústavy a Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, Listiny základních práv a svobod a Mezinárodního paktu o občanských a politických právech: podle svého přesvědčení splnili požadavky předepsané právním řádem, a přesto nedosáhli očekávaného výsledku v důsledku neodůvodněných obstrukcí státní moci. V doplnění kasační stížnosti ze dne 20. 2. 2006 pak poukázali na charakter žaloby podané u Okresního soudu v Nymburku (jež byla příčinou zápisu poznámky), jež podle jejich názoru jako žaloba na určení neplatnosti kupní smlouvy nemůže sloužit, ani v případě, že by bylo o neplatnosti smlouvy soudem rozhodnuto, jako podklad pro zápis do katastru nemovitostí. Navrhují zrušení napadené rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k novému projednání a o přiznání náhrady nákladů řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že Katastrální úřad v Nymburku dne 19. 11. 2003 zahájil správní řízení ve věci návrhu na povolení vkladu vlastnického práva na základě kupní smlouvy uzavřené mezi stěžovatelem a P. Š.. Přitom zjistil, že dne 11. 11. 2003 byla témuž správnímu orgánu předložena žádost o vyznačení poznámky podle § 9 odst. 1 písm. b) zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, neboť dnem 11. 11. 2003 bylo u Okresního soudu v Nymburku pod sp. zn. 12 C 1159/2003 zahájeno řízení o návrhu na určení neplatnosti kupní smlouvy a určení vlastnictví k nemovitostem vedeným na LV č. 300, k. ú. T., a to domu č. p. 243 a pozemkům parc. č. 293 a č. 292 včetně příslušenství, kde na straně žalobců jsou bývalí spoluvlastníci těchto nemovitostí J. M., J. Š. a Z. Š. proti žalované P. Š.. Dne 9. 12. 2003 Katastrální úřad v Nymburku rozhodl pod č. V-4006/2003-208/2, že řízení se přerušuje podle § 29 odst. 1 správního řádu, neboť nemovitosti uvedené v kupní smlouvě jsou předmětem soudního řízení; na listu vlastnictví č. 300 v k. ú. T. je tedy zapsána poznámka – podaná žaloba o určení právního vztahu k nemovitosti, a to na základě návrhu, kterým se navrhovatelé domáhali, aby soud vydal rozhodnutí týkající se nemovitostí evidovaných v katastru. Je proto nezbytné, aby katastrální úřad vyčkal skončení tohoto soudního řízení a teprve podle jeho výsledku rozhodl

o zápisu věcného práva do katastru. Řízení nebylo přerušeno kvůli poznámce, nýbrž pro předběžnou otázku, kterou řeší soud a jejíž vyřešení je nezbytné pro pokračování řízení o vkladu vlastnického práva. Katastrální úřad si nemůže udělat úsudek o této předběžné otázce, je povinen řízení přerušit (žalovaný poukázal například na rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 30 Ca 434/99, jenž zdůraznil, že *není možné, aby byl vklad povolen, aniž by existovala návaznost na předcházející zápis do katastru ...* (příčemž – pozn. NSS) *katastrální úřad není oprávněn sám rozhodnout, zda právní úkon v listině, na jejímž základě byl předchozí zápis proveden, je či není platný a na základě této listiny v katastru zapsaný vlastník je či není vlastníkem ... Je-li vlastnické právo sporné, může katastrální úřad provést změnu pouze na základě pravomocného rozsudku vydaného soudem podle § 80 písm. c) o. s. ř.*“). Existuje-li pochybnost o tom, zda účastníci řízení o povolení vkladu jsou oprávněni nakládat s předmětem právního úkonu (§ 5 odst. 1 písm. e/ zákona č. 265/1992 Sb.), je nezbytné vyčkat rozhodnutí soudu o určení vlastnictví k dotčeným nemovitostem. Jde tedy o otázku předběžnou podle § 40 odst. 1 správního řádu, na jejímž vyřešení závisí rozhodnutí ve věci, a proto správní orgán byl oprávněn podle § 29 odst. 1 správního řádu řízení přerušit. Nejedná se tedy o nečinnost, žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout.

Ze správního a soudního spisu pro posuzovanou věc plynou tyto podstatné skutečnosti:

Katastrální úřad Nymburk obdržel dne 19. 11. 2003 návrh na povolení vkladu do katastru nemovitostí, a to na základě kupní smlouvy uzavřené dne 10. 11. 2003 mezi P. Š. jako prodávající a manžely V. (stěžovatelé) jako kupujícími; jednalo se o nemovitosti zapsané na listu vlastnictví č. 300 v k. ú. T. okres N. (dům č. p. 243, parcela č. 293 a parcela č. 292). Dne 11. 11. 2003 byla u Okresního soudu v Nymburku podána žaloba, kterou se navrhovatelé (bývalí spoluvlastníci) domáhají, aby soud určil, že kupní smlouva ze dne 7. 8. 2003 (na jejímž základě bylo vloženo vlastnické právo pro P. Š. k dotčeným nemovitostem v k. ú. T.) je neplatná a vlastníky (spoluvlastníky) jsou v petitu žaloby specifikované osoby ve vymezených podílech. Katastrální úřad proto vyznačil k žádosti navrhovatelů na LV č. 300 poznámku signalizující, že specifikované nemovitosti jsou dotčeny žalobou na určení práva. Rozhodnutím ze dne 9. 12. 2003 pak katastrální úřad řízení o povolení vkladu podle § 29 odst. 1 správního řádu přerušil do doby, než bude vyřešena otázka, zda strana převádějící nemovitosti je skutečně vlastníkem těchto nemovitostí; o této otázce si úřad nemůže učinit úsudek sám, neboť žádný právní předpis katastrální úřady neopravňuje k tomu, aby zkoumaly platnost právního úkonu, na jehož základě je vklad do katastru nemovitostí navrhován nebo platnost nabývacího titulu strany převádějící. Stěžovatelé, kterým bylo rozhodnutí doručeno 24. 1. 2004 (J. V., M. V. si zásilku v úložní době nevyzvedla) vyjádřili s tímto postupem katastrálního úřadu nesouhlas, stěžovali si u Českého úřadu zeměměřického a katastrálního, ale ani ten neshledal na postupu tehdejšího Katastrálního úřadu v Nymburku vady.

Stěžovatelé podali u Krajského soudu v Praze žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (žaloba je datována 10. 5. 2004, podána k poštovní přepravě byla 5. 8. 2004, doručena krajskému soudu 10. 8. 2004). V žalobě namítli, že správní orgán nepokračoval v řízení o vkladu práva do katastru nemovitostí, ač o to stěžovatelé opakovaně žádali, řízení je stále přerušeno; postup správního orgánu nebyl podle názoru stěžovatelů v souladu se zákonem, neboť zápis poznámky nemá vliv na vznik nebo zánik práva, a nijak nebrání tomu, aby byl vklad povolen proveden. Poukázali rovněž na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 33 Ca 68/95 ze dne 29. 12. 1995, jenž měl názor stěžovatelů potvrzovat. V petitu žaloby navrhovali, aby krajský soud stanovil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí

o povolení vkladu vlastnického práva do 15 dnů ve prospěch žalobců a povinnost žalovanému uhradit stěžovatelům náklady řízení.

Zúčastněnou osobou na řízení mohla být prodávající P. Š., kterou krajský soud vyzval, aby sdělila ve lhůtě soudem určené, zda bude práva zúčastněné osoby uplatňovat; ve stanovené lhůtě tak neučinila, po uplynutí lhůty sice soudu oznámila, že tato práva uplatňovat bude, avšak toto oznámení již nemohlo být v řízení účinné s ohledem na uplynutí propadné lhůty. Okresní soud v Nymburku sdělením č. j. 12 C 1159/2003 - 73 z 18. 1. 2005 krajskému soudu potvrdil, že řízení o žalobě vedené pod sp. zn. 12 C 1159/2003 probíhá, jeden ze žalobců změnil žalobu na určení vlastnického práva a do řízení přistoupili vedlejší účastníci (stěžovatelé). Krajský soud nařídil ve věci jednání, při kterém právní zástupce stěžovatelů změnil návrh petitu rozsudku tak, že požadují, aby krajský soud uložil žalovanému pokračovat v řízení a do 15 dnů od právní moci rozsudku ve věci rozhodnout, zároveň při jednání uvedl, že v případě, že by soud rozhodl o neplatnosti kupní smlouvy, tato skutečnost nevyvolá změny zápisu v katastru nemovitostí. Krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou, jak shora uvedeno, neboť dospěl k závěru, že v posuzované věci se nejedná o nezákonnou nečinnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Obsahem námitek uplatněných stěžovateli v kasační stížnosti je nesouhlas s právním posouzením věci (tj. zda příslušný správní orgán byl nečinný, když rozhodl o přerušení řízení), jedná se tedy o důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jenž by mohl být důvodně uplatněn, pokud by krajský soud aplikoval na věc nedopadající právní předpis (právní normu), anebo by podal výklad normy sice přílehlavé, leč tento výklad by z pohledu Nejvyššího správního soudu neobstál.

Žalobou proti nečinnosti podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se může ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Jak zdejší soud již opakovaně judikoval (srov. např. rozsudek publ. pod č. 670/2005 Sb. NSS č. j. 2 Ans 1/2004 - 64) nelze prostřednictvím této žaloby dosáhnout vydání rozhodnutí nebo osvědčení o určitém obsahu. Proto nemohl obstát původně stěžovateli navržený petit rozsudku, kterým se domáhali, aby krajský soud uložil správnímu orgánu vydat rozhodnutí, kterým bude vklad povolen – tento nedostatek byl odstraněn při jednání, jak výše objasněno. Žaloba proti nečinnosti správního orgánu předpokládá podle § 79 odst. 1 s. ř. s. nečinnost žalovaného při vydání rozhodnutí (o konkrétních právech a povinnostech) nebo osvědčení. Předpokladem žaloby je, že správní orgán má povinnost rozhodnout či osvědčení vydat.

Nejvyšší správní soud nejprve považuje za potřebné připomenout, že ochrana proti nečinnosti se ve správním soudnictví poskytne, ať už správní orgán má rozhodnout o právu veřejném či soukromém. Určující je, že správní orgán nevydal rozhodnutí v materiálním smyslu, přestože tak byl povinen učinit. Povinnost bezvýsledně vyčerpat prostředky podle předpisů platných pro řízení u správního orgánu založená § 79 odst. 1 s. ř. s. byla v podstatě lex imperfecta, norma bez právního účinku, neboť za účinnosti správního řádu (zákon č. 71/1967 Sb.) byla dovozována neexistence takových prostředků, které mělo cit. ustanovení s. ř. s. na mysli, a postup podle § 50 správního řádu za takový prostředek nebyl považován.

V projednávané věci je tak středobodem posouzení, zda žalovaný (jeho právní předchůdce do 1. 1. 2004) byl nečinný, tedy nekonal, přestože mu to zákon ukládá.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných práv k nemovitostem, se do katastru nemovitostí zapisuje mj. i vlastnické právo; zápisem se podle odst. 3 téhož ustanovení rozumí vklad, záznam, poznámka nebo jejich výmaz. Vlastnické právo se zapisuje do katastru nemovitostí zápisem vkladu práva nebo výmazu vkladu práva (§ 2 odst. 1 cit. zákona), vlastnické právo vzniká, mění se nebo zaniká dnem vkladu do katastru, přičemž právní účinky vkladu vznikají na základě pravomocného rozhodnutí o jeho povolení ke dni, kdy návrh na vklad byl doručen katastrálnímu úřadu (§ 2 odst. 2, 3 cit. zákona). Na řízení o povolení vkladu se vztahuje zákon o správním řízení, pokud zákon o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem nestanoví jinak (§ 3 odst. 2 cit. zákona). Podle § 5 odst. 1 písm. e) zákona č. 265/1992 Sb., katastrální úřad v řízení o povolení vkladu před svým rozhodnutím zkoumá (mimo jiné), zda účastníci řízení jsou oprávněni nakládat s předmětem právního úkonu. Podle § 9 odst. 1 písm. b) cit. zákona zapíše katastrální úřad k doloženému návrhu toho, v jehož prospěch má být poznámka zapsána, poznámku, a to na základě podaného žalobního návrhu, kterým se navrhovatel domáhá, aby soud vydal takové rozhodnutí týkající se nemovitostí evidovaných v katastru, na jehož základě by mohl být proveden záznam do katastru podle § 7; poznámky jsou úkony, které jsou určeny k vyznačení skutečností nebo poměru vztahujícího se k nemovitosti nebo osobě a které nemají vliv na vznik, změnu nebo zánik práva (§ 14 odst. 3 cit. zákona). Zákon č. 344/1992 Sb., katastrální zákon, v § 2 stanoví, že součástí katastru je evidence vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem. Podle § 1 odst. 3 téhož zákona je katastr zdrojem informací, které slouží mimo jiné k ochraně práv k nemovitostem, katastr je veřejný (§ 21 odst. 1 katastrálního zákona). Vklad věcného práva k nemovitosti má konstitutivní účinky, způsobuje vznik, změnu či zánik věcněprávního vztahu k nemovitostem evidovaným v katastru. Věcně právní účinky kupní smlouvy nastávají poté, co bylo pravomocně rozhodnuto o povolení vkladu vlastnického práva k dotčeným nemovitostem. Rozhodnutí o povolení vkladu věcného práva do katastru je tedy výsledkem, jemuž předcházelo správní řízení spravující se správním řádem (viz shora cit. ust. § 3 odst. 2 zákona č. 265/1992 Sb.). Tímto rozhodnutím, jak přílehavě uvedl Ústavní soud v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 48/97, se dovršuje proces směřující ke vzniku, změně nebo zániku věcného práva k nemovitosti, jak to odpovídá vůli účastníků vyjádřené v písemném vyhotovení smlouvy. Katastrální úřad má přitom za povinnost před rozhodnutím zkoumat, a to ke dni podání návrhu na vklad, zda určité skutečnosti nebrání navrhovanému vkladu, mezi těmito skutečnostmi (§ 5 odst. 1 písm. e/ cit. zákona č. 265/1992 Sb.) se nachází i přezkum toho, zda účastníci řízení jsou oprávněni nakládat s předmětem právního vztahu. Věcněprávní vztah se prokazuje tzv. nabývacím titulem, přičemž správnost těchto údajů zapsaných v katastru nemovitostí se předpokládá (§ 11 zákona č. 265/1992 Sb., stanoví, že ten, kdo vychází ze zápisu učiněného po 1. 1. 1993 je v dobré víře, že stav katastru odpovídá skutečnému stavu věci, ledaže musel vědět, že stav zápisů v katastru neodpovídá skutečnosti).

V projednávané věci katastrální úřad, jenž zahájil správní řízení o povolení vkladu práva k nemovitostem, ke dni podání návrhu na povolení vkladu práva zjistil, že se již vede (bylo zahájeno) občanskoprávní řízení, jehož předmětem je určení neplatnosti smlouvy, která představovala nabývací titul, a dále o určení vlastnictví k nemovitostem dotčeným návrhem na povolení vkladu (charakter žaloby byl potvrzen Okresním soudem v Nymburku, skutečnost, že v odůvodnění rozhodnutí o přerušení řízení se hovoří pouze o žalobě na určení neplatnosti kupní smlouvy, jak upozorňují stěžovatelé v doplňku kasační stížnosti a jak učinili

při jednání u krajského soudu, jež sama o sobě by podle judikatury soudů rozhodujících v občanskoprávním řízení nebyla způsobilá vyvolat rozhodnutí, jež by bylo podkladem pro záznam katastrálním úřadem, nepředstavuje vadu, který by bývala mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí, neboť v příslušném správním spise byla podaná žaloba založena a její petit, jak shora bylo uvedeno, požadoval od soudu též určení vlastnictví k dotčeným nemovitostem). Předběžnou je otázka, na jejímž posouzení závisí rozhodnutí, přičemž k jejímu posouzení není správní orgán, který vede správní řízení, příslušný. Určení, kdo je vlastníkem nemovitosti, která je zcizována, a to na základě podané určovací žaloby v občanskoprávním řízení u soudu, a k níž má být povolen vklad, poskytuje odpověď na otázku, zda vlastník zapsaný v katastru nemovitostí je oprávněn nakládat s předmětem právního úkonu, tedy na otázku, kterou je katastrální úřad povinen si položit, avšak není oprávněn o ní rozhodnout; podle § 29 odst. 1 správního řádu účinného do 31. 12. 2005 správní orgán přeruší řízení, jestliže bylo zahájeno řízení o předběžné otázce. Pokud za shora uvedených skutkových okolností katastrální úřad přerušil řízení o povolení vkladu vlastnického práva, a to do doby než bude výrokem soudu postaveno najisto, komu svědčí vlastnické právo k dotčeným nemovitostem, postupoval v souladu se správním řádem a nevybočil ani ze striktně mu vymezených hledisek v § 5 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., neboť nezkoumal platnost příslušné smlouvy, nýbrž pouze listinu, na základě které má být vklad povolen, a to pouze z hledisek uvedených v citovaném ustanovení. Řízení o povolení vkladu proto bylo přerušeno zákonným způsobem, lhůty po dobu přerušení řízení neběží (§ 29 odst. 5 správního řádu účinného do 31. 12. 2005) a stav řízení není možno hodnotit jako stav nečinnosti ze strany žalovaného. Vyznačení poznámky, která signalizuje všem subjektům nahlízejícím do katastrálních operátů, že u dané nemovitosti může být vlastníkem někdo jiný než ten, kdo je doposud jako vlastník v katastru zapsán, má pouze informativní význam, v tom zdejší soud zcela souhlasí s názorem stěžovatelů – samo vyznačení poznámky však nebylo určující příčinou přerušení řízení o návrhu na vklad vlastnického práva.

Obdobnými otázkami, jaké řešil Nejvyšší správní soud v tomto řízení, se zabýval rovněž Ústavní soud (sp. zn. II ÚS 94/99), přičemž ve svém nálezu ze dne 25. 1. 2000 dospěl k obdobným závěrům, jaké vyložil zdejší soud v tomto rozsudku.

Nejvyšší správní soud nepřehlédl argumentaci stěžovatelů směřující k údajnému porušení principu právní jistoty a práva na spravedlivý proces; postup žalovaného považují za neodůvodněné obstrukce státní moci. Jakkoli může Nejvyšší správní soud rozumět roztrpčení stěžovatelů, kteří uzavřeli v roce 2003 kupní smlouvu jako strana kupující, přičemž do rozhodnutí zdejšího soudu nebylo řízení o povolení vkladu vlastnického práva skončeno, nelze žalovanému (a ani krajskému soudu) vytýkat, že, byť implicitně, ve svých rozhodnutích respektovali základní účel katastru nemovitostí, kterým je, jak Nejvyšší správní soud shora podal, rovněž ochrana práv k nemovitostem. Princip materiální publicity rovněž vyžaduje od katastrálních úřadů, aby postupovaly tak, aby dobrá víra těch, kdož vycházejí ze zápisu v katastru nemovitostí, byla co nejméně narušována rozpory mezi stavem skutečným a zapsaným. Proporcionalita ve vztahu k uvedeným základním principům tak nebyla podle názoru Nejvyššího správního soudu narušena.

Nejvyšší správní soud tedy s ohledem na tyto právní závěry neshledal, že by krajský soud aplikoval normy nepřipadné, anebo je vyložil způsobem, s nímž by se zdejší soud nemohl ztotožnit. Proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 7 ve vztahu k § 120 s. ř. s. Stěžovatelé v řízení úspěch neměli, proto jim právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřísluší, to by náleželo žalovanému – poněvadž však ze soudního spisu Nejvyšší správní soud nezjistil žádné náklady, které by převýšily náklady běžné administrativní činnosti žalovaného, rozhodl, že mu právo na náhradu nákladů nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu